

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 196.

62de Møde.

Loverdagen den 11te Mai.

(Fortf.)

Orsted (fortsat): Der skal forholdes med Hensyn til Forligsmæglingen ligesom hidtil, saa at Sagførere ikke kunne møde ved den. Det medfører den store Banskellighed, at naar den ene Part vil bruge Sagfører, maa han have denne Sagfører med sig strax, fordi han skal træde frem i Tilfælde af, at Sagen ikke bliver forliget, da Politisager ikke saaledes, som de sædvanlige Sager henvises til Rettergang paa en senere Tid; men i det Dieblik, de ikke blive forligte strax, skulle de behandles ved Retten, og navnlig i det Tilfælde, hvor man ikke kan møde selv, men lader møde ved en Anden, maa man have En til at møde for sig under Forligshandlingen, og en Anden til at møde som Sagfører. Dersom man skulde kunne faae Udsættelse, fordi Procuratorer ikke vare tilstede, naar Forligsmæglingen var tilende, saa vilde det ogsaa medføre ny Vidiløstighed og Beføstning i disse meget ofte ubetydelige Sager. Naar det er bestemt, at Sagførernes Møde ikke skulde medføre nogen Beføstning i de offentlige Politisager, saa forekommer dette mig at medføre et underligt Forhold med Hensyn til det Tilfælde, hvor den, der sigtes i en offentlig Politisag ønsker en Defensor; her maa han nemlig ingen Defensor faae i saadanne Sager, uagtet han jo har Afgang til at faae en Sagfører beskikket, hvis det var i en privat Sag. Det forekommer mig overalt, at hvis man vil ophæve Reglen om, at Procuratorer ikke maae møde ved Politiretter, saa er der i det Mindste i de offentlige Sager aldeles ingen Forskjel eller burde ingen Forskjel være mellem de egentlige Justitsager og Politisager, men der burde i disse Sager baade beskikkes Actor og Defensor. Den Omstændighed iøvrigt, at den Sagførte i private Sager kan faae Afgang

til at faae beneficium, kan medføre stor Byrde for det Offentlige, forsaavidt der da maa betales Salair i disse Sager, som meget ofte ikke kunde faaes hos Modparten, og som det Offentlige i saa Fald ubetinget maa betale, og det medfører ogsaa den store Uleilighed for den anden Part, at der altid, selv i de meest ubetydelige og klare Politisager, maa kunne begjæres Udsættelse for at kunne søge om fri Proces, hvad enten nu denne i sin Tid vil blive tilstaaet eller afflaaet. Det forekommer mig saaledes, at hvis iøvrigt den Grundsatning maatte være rigtig, at Procuratorers Møde i Politiretterne skulde tilstædes, eller med andre Ord, at den væsentlige Grundforskjel, som hidtil har fundet Sted mellem Politisager og andre Retsager, skulde ophæves, saa maatte denne Gjenstand ganske anderledes være bearbejdet, og et særskilt Lovforslag derom kommet frem, og den maa ikke saaledes indskydes i en anden, denne Sag aldeles uvedkommende, Lov, hvor den hverken kan faae den fornødne Juldskændighed og Nødtigtighed eller underkastes den Droskelse, som er nødvendig, naar en ny Lov skal gives. Jeg kan derfor ikke andet end erklære mig aldeles imod den foreslaaede Bestemmelse, og det saameget mere, som den høitagtede Justitsminister har udtalt, hvorledes der vel mulig kunde findes andre Midler, hvorved den Anke, man fører over Politiretternes Behandling, kunde afhjælpes, end ved den Bestemmelse, som her er under Spørgsmaal. Dersom man kunde finde Midler, hvorved man kunde sikre Behandlingen og Afgjørelsen af saadanne i det daglige Liv idelig forekommende Sager, som ere Gjenstand for Politiretterne, en rask og dog paalidelig Afgjørelse, uden megen Beføstning og da de sandsynligviis maae finde en større Virkekreds med Hensyn til Grændsen for Appel end den nuværende, saa vilde det vistnok være meget ønskeligt; og det er Noget, som fortjener megen Overveielse,